

СТАРИДАЛИ

ГОДИНА VII.

„Старидали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — погоднија 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 1 — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX Porcellangasse, 56.) — Преплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Вељко Јанчић.

Ја те не знам ко си, ти Јанчићу Вељко.
Знам да ти судише преко, здраво преко.
Не знах ни грдобу греха ти голема,
(А и ко би знао, — записника нема.)
Планули су гњеви с праскавином јаком, —
Шта ће им параграф, — шта ће њима закон!
Гурнуше те људма и савести њиној,
Који те мржаху партајском жестивом.
А они ти даше — (строгост је врлина) —
Један оков само, ал десет година.
Ако с' им'о мајке живе, кад то чула
Мож'да ј', лак'да ј', у мах пала, пресвинула.
Ако с' им'о деце, са грома су тога
Изгубили веру у правду у бога.
Ако с' им'о љубе, чудо ако није,
Ил кад није отшла у јакрене, змије.

Ти си доста дуг'о тешки синџир нео;
Суд си бољи иск'о, — он је рећи смео:
„Иди, Вељко, иди, пуштамо те радо,
Ти кривице немаш, на правди си страдао!“

Ево нам те жива, да се чује свуда,
Каква беше савест у прекога суда.
То не беше савест, већ то беху страсти,
Оне следе страсти — заматак пропасти.

Ти си на слободи, — ал још многи чаме,
Душе им се даве сред загушне таме.
Има л њима спаса, има л њима лека,
Жртвама тог истог, тога суда прека?
Ох стресите једном слепу мржњу, худу,
Предајте их бедне редовноме суду!

Н.

Шетња по Новом Саду

ССІ.

Post tot discrimina rerum — дође нам ево и божињи пост, дакле време кад се туку свиње и праве кобасице, кад се у новосадској читаоници дају забаве и кад се држе сватови уз диспензацију „без клопота“. Сад нас дакле од божињег прасета растављају само још три цака кромпира и девет мерова Мајурског пасуља, што ће се у „благодјејанију“ потрошити, и онда ћемо моћи с мирном савешћу прећи и на мрсна јела, јер ће нам онда „кресткиндл“ донети сарме, ребарца и хладну прасећу главу, те ћемо је онда јести с мозгом или без мозга (како ко волије и може).

Али дотле морамо проводити време у посту и молитви и у сваком добром хришћанском делу; дакле не смемоћи на манастирске ручкове; не смемо читати јеретическе пастирске поздраве (т. ј. оне, што се пишу са јер (ъ); не смемо читати масне лажи „Виделове“, јер је ово велики пост; не смемо олако прогутати заплет избора пароха у Орловату, јер ту има владичиног масла, а масло — макар да је владичино — опет је мрсно; за време поста не смемо се љубити с дебелим пгуманима, јер то је сама маст; кад смо у гостима у Сомбору и Сентомашу не смемо ни пошто пити млека, јер је млеко мрсно, него ваља за нужду потражити каквог посног пића; у Вршцу се владичином двору препоручује, да се поји из „Милетићевог студенца“; женијалним калуђерским духовима, који су доктори свију католичких и протестантских богословија, није слободно за време поста ни сањати о каквој масној дијецези, него ваља да се даду отерати у какву манастирску брашнару, јер брашно је посво; не ваља да читамо „дневне новости“ неких наших листова, који су почели да доносе све непрестано вести о „сватовима“, заједно са описом младиног шлајера и какве су фарбе кумовски превеси, да ли „роза“ или „плави“ јер премда су ти описи врло важни, ипак морамо имати на уму, да су „сватови“ мрсна ствар и не ваља их сад у пост

потезати; у пост је забрањена и свака музика и свирка, само би ваљало да полиција строжије пази на гласовире, те да свирачима и свирачицама за време поста забрани свирати, те се неће по цели дан и ноћ кукавним комшијама узнемиравати чувство побожности, особито према богу Морфеју, од вечитог тандркања клавирског; пошто се у пост допушта јести рибе, то ће се „благодјејанцима“ за то време уместо меса, давати кечига у мајонезу, рајлакс са сосом à la tartar, пастрма и харинга с ајваром; рекосмо, да се за време поста морају чинити добра хришћанска и богоугодна дела: похитајмо дакле, да редовно идемо на јутрење и у тас при миропомазању што више прилажемо, шта више и ону пикслу у В., што је попа дао направити велику као „кисканта“, ваља да напунимо; даље ваља парохијал да повисимо; за калуђерску сирочад да се постарамо; владикама да повисимо плате; учитељима ваља да одузмемо плату за појање, пак да отуда заграђујемо порте златним штакетнама; богоугодно је дело и шиљати своју децу у кластере на науке светим и пречасним нонама, и пустити их — као оно у Фелдварцу — да иду у католичку цркву и чивутску школу; хришћанска је дужност и то, да кад од Чивута новаца узјамљујемо што већи интерес им дајемо, јер тиме потпомажемо материјално потребите људе и осигуравамо им езгистенцију, а то нам већ и хуманитет налаже.

Тако радећи провешћемо овај наступајући пост врло пријатно и богоугодно, и онда ће нам остати толико новаца, да ћемо моћи на долазећи празник рођества Христова купити довољно — сламе, да поспемо по соби и да се по њој ваљамо.

ПОДЛИСТАК

Харалампџа Заплеталов.

Хумореска.

Кад је мали Харалампџа био од шест година рећи ће му отац:

„Ево дође време да и ти идеш у школу, да што научиш!“ За тим оде и купи му буквар а с оцака скине најдебљу кртабошу.

Ево — рече — узми буквари кртабошу па иди управо у школу; немој да се по твоје обичају нуд пут које чиме забављаш, да се за врапцима бацаш и друго па кад у школу уђеш а ти кртабошу подај учитељу па реци: „Шаље Вам моја мати, кобасица је добра, јер ју је сама надевала; а мене шаље мој отац. Ја баш нисам тако глуп а и Ви ћете се старати да што добро научим!“ Тако, па сад усекни нос а ти, мати, намажи детету ципеле са сланином, да су барем чисте! Па сад иди!

Заплеталова мати учинила је као што јој је муж рекао, па метне комад колача у џеп и с тим оде малиша.

Ох! рече мати Заплеталова гледајући за дететом, — па убрише очи крајем од кецеље, као да је плакала, — ено га оде! То је најважнији корак у његову животу.

Да богме! рече Заплеталов отац а други је кад пође да се жени.

У Ш Т И П Ц И.

□ У Србији се копају из брегова до сада већ многе руде, као бакар, злато и т. д. али ону руду, што је у брег ударила, ту министри још никако да ископају из брега.

⊕ Из Београда су отишли изасланици на страну, да у страним државама проуче „потрошарину“ Та зар је београдској господи мало што су потрошили. него хоће да науче још и друге потрошарине!

+ Богме ако је истина, што пише онај дописник из Пивница о стању тамошње школске зграде, онда је та школа права Барбара Убрик.

△ Хајд' што су скинули новосадску дрвену ћуприју, то је и до сад бивало, ал' ево је сад скинута и гвоздена жељезничка ћуприја! (Скинуо је фотограф Рехницер, и код њега се може и купити).

И В Е Р Ј Е

Ових дана дође једна сирота праља једној овдашњој госпођи и показа јој „опомену“, што је добила да плати „саборске трошкове.“ = Од куда да ми сиротиња плаћамо то! Ко је њима крив, што су они на саборној порти правили нову оgradu! Нама би добра била и она стара!

(Она то јест мисли да су саборски трошкови, трошкови за ограду саборне порте, коју је новосадска општина недавно дала гвозденом оградом оградити).

Ох, Боже! Ко зна да-ли ће он тако сретан бити да то доживи! рече мати уздишући.

Па за што не! одговори јој муж — ја неznam од наше вамилије, који се није оженио.

Међутим Харалампџа дође пред школу. Није био плаћљив али ипак је прво усекнуо нос — по томе се може видети, да је имао добро памтење — па онда још једаред размишљаваше о оном што му је отац говорио да учитељу каже, па онда ухвати за браву и отвори врата. Кад је ушао па видио пуну школу ђака (сигурно је била комунална школа), који су сви упрли очи у њега, па кад је видио учитеља са приличним прутећем у руди већ се био збунио, приђе учитељу, даде му кобасицу па рече: Шаље Вам моја мати — да Вам кажем, да није тако глупа' а мене шаље мој отац, ја, сам до-бар, јер ме је — јер ме је — он сам наденуо.

Добро, добро упаде му учитељ у реч. Дај само кобасицу па седи овде у скамију! Пази добро да ти још овог часа уђе велико А у главу!

Кад је прошао час учитељ ће га запитати: Но Харалампџа како је с великим А? Јел ти ушло у главу?

Јесте, рече Харалампџа већ и мало је полако ушло. Радујем се рече учитељ, а имате ли ви још кобасица? Имамо пун оцак.

Тако? Но, онда поздрави твог оца и матер и реци

За време Гедеопа владике догодило се ово што ћемо да приповедемо. Владика је држао врло лепог послужитеља, „пединтера“, који је носио дугачку црну браду.

У оно време живео је у Каћу један старац невенчан са неком бабом. Већ педесет година беху заједно. Но старац не хтеде умрети тако невенчан, те се договори са својом бабом, да се даду венчати. Но местни парох не смеде да их венча док не добије дозволу од владике; јер велико зна можда сте ви већ једанпут венчани, ја вас знам заједно још од мог детинства.

Старац и баба дигну се и дођу у Нови Сад да ишту дозволу од владике. Владика није био у вароши, те кад уђоше у собу а они ту затекну послужитеља. „Помоз бог, господар владико!“ рече старац мислећи од пединтера да је главом владика Гедеопа.

Пединтер се одмах досети, да га ови стари држе за владика, те се баца у позитуру:

— Шта сте ради?

— Ја сам рад да се венчам с овом мојом бабом, која ме служи већ 50 година, па нећу да умремо невенчани.

— Добро, добро, одговори пединтер. Само морате платити 4 дуката.

Старац је знао да се великој господи у дукати-ма плаћа, па је и понео, те сад извади и даде пединтеру захтеваних 4 дуката и заиште писмено.

Послужитељ се мало промисли па онда рече:

Сад идите кући, па дођите после 14 дана, те ћу

вас ја овде сам венчати. Ви сте стари људи па не треба да се прави ларма.

Послужитељ је знао, да ће владика у то време бити у Бечу — као што већ владике то и данас чине —, па с тога их је упутио да дођу кроз 14 дана, а старац и баба беху пуни радости, што ће их сам владика венчати.

После 14 дана ево ти их опет у двор. Пединтер обуче неку стару владичину мантију и метне камилавку на главу, узне неку књигу, те како је он знао венча старца и бабу и отпусти их сретне и задовољне кући.

(Него чујемо да се после ова ствар прокљувала, те је пединтер-владика зло страдао, с тога опомињемо све владичанске пединтере, да се добро чувају, да — их не ухвате кад штогод у име владике учине).

А. Јеси л' читао, да је влада за кључала у начелу да се сазове наш црквено-школски сабор.

Б. У начелу?

А. Да.

Б. Па то се онда неће у Карловцима састати, кад је закључено у начелу да се сазове,

На даћи.

Послије погребаша дошао попа да освети кућу. Али у кући је већ био постављен сто и на њему велики печен пуран. Попа опазивши пурана мало се збуни, па рече: Дао бог усоншем срећу и здравље, а вама вјечни покој!

Паор.

ам, да сам ја казао: да ће из тебе бити што и да за кратко време ти нећеш бити најглупљи.

По године је од прилике прошло, па се и збило то да мали Харалампија није био најглупљи у школи те је сад већ седио натраг у последњој скамији, трећи од краја.

Једнога јутра после молитве пре учења стане учитељ на сред школе, закашље се три пут па онда рече:

Децо! Нешто ћу вам врло важно рећи! Сутра долази школски надзорник да види школу ову. Нарочито жели да види шта сте учили. Ја ћу вас из китихизиса питати што је главније а он ће слушати, с тога ћу сад мало сам с вама да пређем а ви добро пазите, јер ћу вас истим редом испитивати и сутра кад надзорник дође.

За тим је ишао од скамије до скамије и свакоме је задао питање, које је који већ имао, па кад би се ипак такви нашли, који не би умео одговорити, то им је он рекао па их је опоменуо да код куће добро проуче то питање да га сутра не би осрамотили. Кад је дошао до последње скамије, где су најмањи седели — а и најглупљи а где је имао срећу и наш Харалампија да седи, рекле им: Но Вас ћу много лакше питати! Пазите и добро упамтите одговоре, да би и Ви мени могли сутра лепо одговорити те да ме неосрамотите.

Дакле, окрене се првом, кад те ја сутра упитам: Реци ми верујеш-ли у Бога оца? Шта ћеш одговорити?

Овај не одговори ништа него блесасто гледаше учитеља.

Верујем, рећи ћеш ти глупаче! повикне учитељ па више ништа нећеш рећи. Запамти!

Тад се окрене другом па рече:

А кад тебе упитам: Верујеш-ли у Бога сина, шта ћеш ти одговорити?

И овај ништа не одговори, него укочено гледаше учитеља.

Верујем, рећи ћеш ти глупаче! повикне учитељ па више ништа нећеш рећи. Запамти!

Тад се окрене и трећем, што је, као што знамо наш Харалампија био, па рече:

А кад тебе упитам: Реци верујеш-ли у Бога духа светог? Шта ћеш ти одговорити!

Верујем! повикне Заплеталов кољко га грло доноси.

Врло добро, синко, рече учитељ, видите овај мали је наметнији него вас два клипана. Зацело ће ми и сутра осветлати образ.

Сутра-дан ишло је са свим тако, као што је г. учитељ прошлог дана с децом пробу правило. Већина је добро одговорила и школски надзорник је био потпуно задовољан.

Тада приступе и последњој скамији, где је Заплета лов седио на трећем месту.

Онога првога упита учитељ:

Верујеш-ли ти, синко, у Бога оца?

Верујем! рече овај.

Врло добро, рече учитељ тако ваља.

Ђира. Јеси ли читао Аксаков-љеву причу, које се сетио говорећи о тројецарском пријатељству.

Спира. Читао сам. Он ту Русију назива: Ивановом, Немачку Карпом, а Аустрију: Климом.

Ђира. Да, тако их је назвао.

Спира. Што Русију зове Ивановом, то већ разумем. Што Немачку зове Карпом, то ће бити због Карпата, до којих би се радо пружила, — али за што је Аустрији дао име Клима, то не разумем.

Ђира. А видиш то је тек најјасније.

Спира. Ваљда мислиш, да је Аустрији суђено, да само главом клима на све, што она друга двојица закључе.

Ђира. То нисам рекао. Него Клима се зове за то, што је упућена тамо, где ће се тешко аклиматизирати, ма климала ма неклимала.

Ђира. Паметан је министар Калаји; зна он шта ради. Он је само усмено назвао босанско — херцеговачке усташе „рајберима“, ал то није дао никоме на писмено.

Спира. Не разумем те шта мислиш.

Ђира. Но па за бога, кад једном историја потврди да ти људи нису били „рајбери“, онда, ће и Калаји казати: „Нисам ни ја њи називао „Räuber“-има (ту су реч новинари хрђаво написали). Ја сам само казао, да су Reibeg-и, с којима смо имали непрестаног Reibung-а. А то нити је лаж ни каква увреда за њи.

Спира. Видиш молим те, до б р о ће се извући. Само не знам хоће ли се с к о р о извући.

Тада упита другог.

Реци ми ти верујеш-ли ти у Бога сина?

Неверујем!

То нико други био није од наш Харалампија. Онај што је јуче седио на другом месту задоцнио се те је тако Харалампија седио на његовом а он на Заплеталовом месту.

Кад је Харалампија одговорио да неверује врло се учитељ чудило, оштро га погледа и рече: Добро се промисли на чуј шта те питам. Још ћу те једаред питати:

Реци ми: Верујеш-ли у Бога сина?

Не! одговори Харалампија сасвим одлучно.

Јако се томе чудило и школски надзорник те рече учитељу: Дозволите, да ја упитам малицу. Те се окрене Заплеталовом и упита га:

Шта је узрок, синко? Зар ти баш не верујеш у Бога сина?

Не, одговори Харалампија, то верује овај до мене а ја верујем у Духа.

Ето каква несрећа може да се деси, кад није сваки на свом месту.

Колико има и данас таквих Заплетала, који нису на свом месту и заузимају висока и одлична места.

Још ћу Вам нешто о Харалампији причати: Зашто је Харалампија плакао кад је био на свадби?“ т. ј. ако „Стармали“ буде имао доброту штампати.

по немачком **Иже Мисљетовић.**

Ђира. Волео би сам знати колике куће морају бити у Африци.

Спира. Од куда ти се та радозналост пробудила?

Ђира. Та читао сам у новинама да тамо само дуж неког конга живе 49 милиона људи (а у моме конгу не могу ни двојица комотно шетати).

Спира. Е брате, различни су конгови на овом белом свету. То и Бисмарк зна; за то је и сазвао конферецију у Берлин, да се посаветују о томе великом конгу. —

Ђира. Како ће га боље расконгати.

Проба пера.

LXIV. *VI*

О Ђаволу и о миру.

„Ђаво не да мира“ —

Тако с' често вели.

А би ли на то што год

Надовезат' смели?

„Ђаво не да мира“ —

Ал кад нам га даде,

Ђаволски га скупо

Наплатити знаде.

LXV. *II*

Попа и начело.

Запитао неко

Попу свога села:

„Тако т' бога, попе,

Ког си ти начела?“

Питање је било

Измеђ четир ока;

Veritas in vino —

А чаша дубока;

И попа му рече

— Пошто чашу смота:

„Моје је начело —

Да постанем прота.“

LXVI. *X*

Ad vocem: „начело“.

Има једна земља

Где се вако каже:

Народу начело

Ништа не помаже.

Без начела бити,

То нек им је дика;

За то ће им влада дати

Доста начелника.

Бука. Јеси л' чуо да је у Новом Саду нов кључ установљен за плаћање парохијала?

Шука. Нов кључ? Боље нек они мени даду нову касу, а ја ћу већ наћи кључа! Овако шта ће ми кључ, кад је празна фијока.

Бука. Стани да ти нешто приповедим о Орловату. . .

Шука. А шта ћеш да ми приповедаш, познајем ја Орловат боље нег ти.

Бука. А од кад ти знаш за Орловат?

Шука. Знао сам ја за њега, још кад си ти Цијука „бóбóм“ звао!

П у с л и ц е.

Даклем „Српско коло“ су забранили за Србију (То је знак да ће Walzer и Csárdas бити и од сада главна игра више им политике).

„Застава“ нас у свом 171. броју најтврђе уверава (и чисто се једи ако јој не узверујем) да у оном гласу о др. Ники Максимовићу и сазиву конференције ради нашег сабора нема „ни трунка истине“. А видите, нама би баш неколико таки трунака много милији били, него много друго труње, које нам уме „Застава“ да натруни.

Еле сад су Маџари и са свога Гергеја скинули љаге и пеге. Али ко ће са њих да скине ону велику пегу, што су се са тим послом за неких 35 година закаснили.

„Пропаст твоја од тебе Израјилу“ — тако се до сада говорило, Сад се (у Црепаји) може рећи: „Пропаст твоја од тебе и од твог Израилџана.“

Мора бити да маџаризација ни у Пешти не стоји на врло чврстим ногама, кад се од келнерске лингвистике нада спасу.

Читали смо да се од артије сада праве таџири, бурад, точкови и т. д. Сад је, шта више, неки Ваган у Паризу направио и чамац од те материје, и томе се највише чуде новинари. (А кад сам ја, још пре 40 година правио чамце од папира, — на то се нико ни освртао није. Баш је тај свет неблагодаран.

Чега највише има у Босни.

Који знаде нека каже свима,
Чега Босна сад највише има:
Има свашта, доброте и зала
А највише, кала и вјешала.

Варјача.

Уломак из велике трагедије.

Његова Наименовањојст. (Седи на меканој фотели и мисли шта би могла урадити, да се још горопадније обесмрти),

(Улази писмоноша и предаје му четир писма.)

Њ. Н. (чита писма редом).

I. ПИСМО.

Ваша Свјатост!

Љуби и десницу, а љубићу и песницу. Грешник се каје, и око Вас баје. Ја новости кљујем, те sub rosa чујем, да с' у Босни сирема место за ново преосвештенство. Ако ј' томе већем време — не заборавте ме!

Понизњејши

Н. Јединчевић.

Њ. Н. Тек што нисам Ана-сана-сићим бре, пезевенк! (чита).

II. ПИСМО.

Ваша Свјатост!

Чујем да ће се у Босни установити нова православна дијецеза. Бацајући се пред ноге ваше, препоручујем се у височашу препоруку.

Н. Мравчевић.

Њ. Н. Мравчевић. Прилично име. Ја водем мраве, — они се дају газити. Али опет каква је то животиња, која не може ником да нашкоди! (чита).

III. ПИСМО.

Ваша Свјатост!

Пузећи у сенци Ваше Свјатости препоручујем се за новог владика у Босни.

Н. Пужевић.

Њ. Н. Пуж има лепа својства, ал уме и да покаже рогове. То строга дисциплина не може трпети. Нема ништа од препоруке (чита).

IV. ПИСМО.

Ваша Свјатост!

Уздам се прво у Вас па онда у бога, да ћу вашом протекцијом доћи до владичанске митре у Босни. Ја знам шта ће ми бити дужност и ту ћу енергично вршити заданут дужом Вашим.

Н. Змијановић.

Њ. Н. Змијановић! Хм, хм! Па још ако је помен et omen, то би било прекрасно. Презиме ми се здраво допада — тога ћу препоручити (осим ако би се какав Јакреповић појавио, то би ми презиме још милије било).

Завеса (и снег) пада.

Није му ни бриге . . .

У једном се друштву поведе реч о томе, како су настала тешка времена, како се тешко живи и шта ти ја знам. Ту се десио и један Падејац па ће рећи: богме мени није ни бриге, бог ће дати новаца, а жена ће ми на божић умесити здравље, па кад здравља имам и новаца, купи ћу шта оћу, је л истина ча ђеро?

Њ.

Тика-так и така-тик.

Срце ми је мирно било :
Тика-так!
Не бојаш се женских стрела
Ја јунак.

Смедох прићи да ти гледам
Бајни лик;
Срце твоје једва с' чуло :
Така-тик!

„Шта ми може слаба жена!“
Мишљах ја.
(А ти шта си помишљала,
Бог нек зна.)

Тика-так се ужурбао
— А ја блед.
Така-тик је ладан осто'
Као лед.

Тика-так у недостаде
Практика;
Победи га срца твога
Тактика.

Банеља.

На оцу је земља . . .

Један се ожени удовац, ал богме док је добио жену свашта је говорио само да до жене дође, па послетку и то да има и земље, и да ће ту земљу на жену преписати. Кад је довео кући, с' први дана је жена ћутала, ал она ће онда рећи: Та бога ти, ти си казо да имаш земље те да ћеш на мене преписати, а сад се чиниш и невешт. Та ја имам земље, ал је на оцу. Па добро, отац ти је и онако умро, а то се да превести, само кад би ти хтео, него видим ја да би ти сад ударио у бо. С дана у дан бивала је свађа све већа и већа, јер Молкиња не попушта. Кад је видио муж да ту нема свађи краја, рече једно јутро: обуци се, па ћу те водити да видиш ди је кад не верујеш. Жена се примири, обуче се па хајд за муљем, а овај је одведе на гробље, покаже очин гроб и рече: ето видиш да је на оцу, ал ако оћеш ја ћу с њега скинути па на тебе метути. Није нужно, можеш и на себе, јеси л ти Ађанин, мораш бити паметан, па се окрете и оде без обзира кући.

Ђ.

Заиста жалосно.

Неки прото, који врло ријетко долази у цркву, дошао једнога празника на службу, па ће држати слово. Говорио је о том, како наш народ слабо у цркву долази. Између осталог и ово рече: — „Угледајте се на католике, како они све грну из цркве, а ја гледим кроз прозор из мога стана како вас ни десети део не излази.“

Паор.

Треба знати.

Ишао баб' Груја с Матијом у Кикинду на пијацу; носили су зелен на продају. Била је већ јесен. Кад су дошли у Кикинду на пијацу, стану с коли па наместе еспап. Огрну опаклију, јер је било хладно и стану крај кола.

Наједаред спазе они гди је једна пиљарица испустила двоје троје пилића. Матија ни пет ни шест, већ скине опаклију, камцију у шаке па за пилићи, те овамо, те онамо и похвата све пилиће па даде пиљарици.

Кад је дао пилиће, он оде мирно, огрне опаклију, као да није ништа ни било.

Ал један човек, лепо обучен приђе Матији па га запита:

„Јел, море, бил ти био мајстор?“

„Како ћу ја бити мајстор, кад видиш да сам паор човек?“

„Та знаш и ја сам ко ники мајстор, знаш ја сам — возмајстор, или што-но веле шинтер.“

„Е био сам и ја тај мајстор код В у Карловцима две године, па још како сам добро знао ватати.“

„Та видим ја, чим си ти тако лако похватао пилиће кавцијом да ти то разумеш.“

„Било је мени добро у Карловци, ал кад је моја мати чула где сам и шта сам, а она дође по мене. Ди би био мој син шинтер? та на целом свету нема Србина шинтера, није тај посао за нас. Нисам знао шта ћу већ хајд кући.“

Онда ће тај господар рећи Матији: „Хајдемо мало на једну чашу ракије.“

Матија се баш није много затезао, већ оде.

Пио је ракије и јео земљичака колико је год хтео.

Баб Груја га је само гледао из прикрајка како лаже.

Господар моли Матију да остане па ће му добро платити. Ал Матија каже да он несме ни за главу остати, јер његова би се мати одмах убила, да чује да је он шинтер.

Тако се наш Матија напио ракије и најео земљичака. А само је мало слагао да је био шинтер.

Молац.

Ода старом шиљеру.

Када се свакој шуши већ пева,
Без заслуга му орден придева;
То зашто не би — тек к'о из моде —
Дао је теби парченце оде.
Па баш већ зато, што си тако стар,
Прими је на дар.

Течности красна рубинске боје,
Једини лече жалости моје!
Делијо стари, у крвном боју
Одрж'о с' увек победу своју;
Јачина твоја силна и стара,
Све нас обара.

Душица твоја као гром јака,
За сваког боме није јунака;
Страшна је сила у теби што је,
И горостаси од ње се боје;
Ал' зато ипак сви т' пију радо:
Старо и младо.

Без тебе нема весеља права,
Где тебе није јадна је слава?
Једино ти си почетак прави

Веселом друштву, свечаној слави,
Без тебе ј' гозба вечера тајна;
И није сјајна.
Шиљеру стари! нека те буде,
На свету док је земљине груде;
Мелеме силни невоље моје,
Ко не би славу да ти опоје:
Лепши си него зора кад руди,
Здраво ми буди!

У Сомбору 1884.

Ранко.

Два намастирска кључа.

1. од библиотеке.

Ал' ме јадног ломи та проклета хрђа,
У целој свету баш ме нема грђа;
Од Косова висим, нико ме не дира,
А у кључаници паук муве бира.

2. од подрума.

Ох како се сјајим лепшега ме нема,
Витак сам ка' мома, кад с' у коло спрема.
У руци кључара по вазда се гањам,
Дваест пута на дан по брави се вањам.

Сима Мандић.

Из Ирига, — па шта.

Био Ирижанин Арса чивутину Морицу дужан 100 форинти већ дуго. Једном га сретне чива на банстољу па га окупи: Море Арсо, кад си ти мени платила дуг. Арса га увати за руку па му стаде другом руком показивати; видиш ти ону шуму реметичку, док ја то купим, па искрчим, па посадим виноград, па док то роди, па ја продам вино згрнем банке па станем теби на длан бројати пет десет, педесет, шездесет. Чива се на то стао смејати, а Арса стаде па му рече: Та лако се теби смејати на готов новац, ал ја ћу имати муке — па оде.

Гиган.

Безмарност и самарност Влајкова.

Ко се сећа Влајка
Од године старе, —
Он је увек хук'о:
„Ох, што ћу без Марџ!“

Сад је већем стек'о,
Што ј' желио жаром, —
Ал сад опет хуче:
„Ох, што ћу са Маром!“

Пријатељ му рече
Пријатељским каром:
Магаре без Марџ,
Магаре са-Маром.

Б. Ј.

Е, то је већ нешто друго.

А. Ох шта чујем, стара лудо,
Из села Уздина, —
Продао си уверење
За две литре вина.
Срам те буди, срам те буди
Од деце и људи!

Б Молим, молим, господине.
Чините ми криво;
Није само вино било,
Било је и пиво,
И сланине неке старе,
И четир цигаре.

Пајкош.

Из школе.

Неки Јеврејин довео свога синовца први пут у школу. Предавајући га учитељу дода још и ово: „Морам вам још и то казати, да тај дечко има добру главу.“

Учитељ. А по чему ви судите да има добру главу.

Јеврејин, Више пута сам га ударио рифом по глави, па му није ништа фалило.

Чудна болест.

Н. Н. Звао сам вас, докторе, да вам се потужим. Ово неколико дана па немам ни мало жеђи.

Доктор. Заиста, — чим сам ушао у собу, таки сам опазио на вама неку велику промену.

И сељаци имају добар нос.

Чика Мија економ имао је једну матору кобиле која се једва држала на ногама. И чика Мија је кади кад завиривао у новине, па кад оно почеше једне новине да доказују да ће бити рата, а друге да неће, онда се и његови појмови о тој ствари помутише, У вече кад је дошао кући, заповеди жени да матору кобилу од сада добро рани. Жена се том нагону задивила. Али чика Мија јој разјасни: Ја оћу ту кобилу само мало да дигнем на ноге пак ћу је онда понудити да је царевина купи. Ако и ту дртину купе, за цело ће бити рата на пролеће.

Филолошки доказ.

— Каква печења има данас?
— Има печења од гуску.
— Та што не кажеш од гуске него од гуску?
— Како од гуске, џанум? Нисам клао две гуске, клао сам једну гуску.

(“Одјек”).

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

Одговори Уредништва.

П. О. Н. Држимо, да је боље да то сада не изиђе. „Чудновата крађа.“ Ово није за „Стармали“. Можда ће оно друго, што обећавате бити подесније.
Лик — Употребимо у другој форми.

Нове књиге,

послате уредништву на приказ.

Клара Милићева од Ив. Тургујева. Са руског пре-
вео Милан Данин. У Вел. Бечкереку 1884. Издање књи-
жаре и штампарије Ј. Грчића. Цена 30 новч.

При подизању Милетићевог споменика. Песма Јаме
Томића И: На Милетићевом студенцу. Алегорија с пе-
вањем Од-Лазе Нанчића у Ершцу, тиском Ветла и Веро-
цића 1884. Цена (?).

Летопис Матице Српске. Уређује А. Хаџић. Књига
140 (1884 свеска IV.) У Н. Саду Српска штампарија дра.
Свет. Милетића Цена 70 новч.

ЦРНОГОРКА

ЛИСТ ЗА КЊИЖЕВНОСТ И ПОУКУ.

Издаје на Цетињу сваког четвртка на цијелом табаку.

Стаје за Црну Гору, Аустро Угарску, Бо-
сну и Херцеговину:

На годину 4 фор. — а. вр.
На по године 2 „ — „
На три мјесеца 1 „ — „

За све остале земље:

На годину 15 франака у злату
На по године 8 „ „ „
На три мјесеца 4 франка у злату

Претплата из Црне Горе шаље се управо „уред-
ништву „Црногорке“ на Цетиње“.

Претплата из Аустро-Угарске (Босне и Хер-
цеговине) нека се шаље поштанском упутницом на г.
Петра Рамадановића у Котор.

Претплата из Србије нека се шаље књижари Вало-
жића у Биоград.

Из свијух тих крајева ко хоће може слати претплату
и управо на уредништво „Црногорке“, али вазда само у
плаћеном до Цетиња писму.

Нови претплатници могу добити све бројеве
„Црногорке“ од почетка нове године.

ИЗИШАО ЈЕ ИЗ ШТАМПЕ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1885.

СА НАЈОДБРАНИЈОМ САДРЖИНОМ И 25 ВЕШТАЧКИ ИЗРАЂЕНИХ СЛИКА

ГОДИНА ЈЕДАНАЕСТА

Цена 50 новч или 1 динар

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац,
добија комад по 33 новч. Наручбине ваља упу-
ћивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Саду.

ОГЛАСИ.

ПОШТОВАНИМ ДОМАЋИЦАМА

У интересу је сваке домаћице без сумње,
да може у свако доба зготовити добру каву, а
то се зацело најбоље даје постићи мешањем
Чинкел-ове црвеног крста каве, која је као што
сви признају најваљанији и најкуснији фабрикат.

За то не треба ни једна домаћица да про-
пусти, а да не набави за своју кућу:

ЧИНКЕЛ-ОВУ ЦРВЕНОГ КРСТА КАВУ.

Чинкел-ова црвеног крста кава може се
добити у свакој већој специјалској трговини у
округлим пакетима од круте хартије.

Онда је само права, ако има на њојзи за-
штитна белешка црвеног крста.

С поштовањем

Авг. Чинкел-ови синови

3—15

Aug. Tschinkel Söhne.

НАЈВОЉИ
ПАПИР ЗА ЦИГАРЕТЕ
ЈЕ ШТАМПАНИ
LE HOUBLON

ФРАНЦУСКИ ФАБРИКАТ
од **CAWLEY & HENRY** у Паризу.
Ваља се чувати од подражавања!

Само је онда овај папир за цигарете
з'прави, ако је на сваком листу отисак
Le Houblon и ако сваки картон
има марку штитицу и сигнатуру.

500 FEUILLES
FRANCAIS
FORNAY
CAWLEY & HENRY
PARIS

Fac-Similé de l'Etiquette
de la Manufacture de Paris

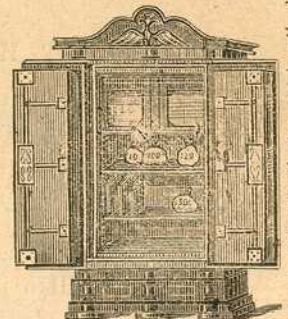
14—36

КАСЕ

по најновијој американ-
ској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају
ни једној до сада познатој фабрици а у
цени су знатно јефтиније. — Наручбине
прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић,
трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу
мустре видити и цене сазнати.

29—33